

Sygn. akt I KK 292/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 września 2022 r.

sprawy K. G. skazanego z art. 291 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu

Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt: II AKa 232/21

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 lutego 2021 r.,

sygn. akt: III K 402/18

na podstawie art. 535§3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od skazanego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt III K 402/18 uznał oskarżonego K. G. za winnego:

1. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 50 zł;
- II. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

III. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny opisane powyżej oraz wymierzył oskarżonemu K.G. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 50 zł a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości osiągniętych korzyści majątkowych w kwocie 59 950,00 zł.

Na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora (na niekorzyść) i obrońcę oskarżonego Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 232/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) łączną wartość sprzętu elektronicznego stanowiącego przedmiot przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt. III części rozstrzygającej ustalił na 936.260,98 zł;
- b) w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. I i III części rozstrzygającej w miejsce art. 12 k.k. powołał przepis art. 12 § 1 k.k.;
- c) z podstawy wymiaru kar wymierzonych oskarżonemu w pkt. I, II i III części rozstrzygającej wyeliminował przepisy art. 64 § 1 k.k. i art. 12 k.k.;
- d) za podstawę wymiaru kar łącznych wymierzonych oskarżonemu w miejsce art. 85 k.k. przyjął przepis art. 85 § 1 k.k..

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Z kasacją od wyroku Sądu odwoławczego wystąpił obrońca skazanego. Skarżący zarzucił:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, co do winy oskarżonego tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i nierozważenie zarzutu obrońcy naruszenia przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 182 § 3 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k., a następnie niepodanie w treści uzasadnienia czym kierował się Sąd wydając wyrok i dlaczego uznał zarzut obrońcy za niezasadny, ograniczając się wyłącznie do stwierdzenia w treści uzasadnienia wyroku, że zarzut obrońcy jest oczywiście bezzasadny, ponieważ stracił on z pola

widzenia art. 391 § 2 k.p.k. i w oparciu o ten przepis wyjaśnienia złożone przez M. K. i D. J. mogły zostać odczytane, podczas gdy w odniesieniu do przepisów postępowania, których naruszenie zarzucił obrońca występują daleko idące spory w doktrynie, jak i w orzecznictwie, a samo wskazanie przepisu, na podstawie którego odczytano wyjaśnienia w żaden sposób nie wyjaśnia procesu myślowego Sądu Apelacyjnego;

2. rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, co do winy oskarżonego tj. art. 182 § 3 k.p.k. w zw. z art. 391 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, w oparciu o dowody w postaci zeznań i wyjaśnień świadka D. J. oraz świadka M. K. (osób przeciwko którym w momencie składania oświadczeń o skorzystaniu z prawa do odmowy składania zeznań w niniejszym postępowaniu toczyło się postępowanie karne o współudział w przestępstwie przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu, Wydział III Kamy pod sygn. akt III K 215/18), podczas gdy osoby te w postępowaniu sądowym prowadzonym w niniejszej sprawie odmówiły składania zeznań, co miało miejsce odpowiednio na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2019 r., w przypadku świadka M. K. oraz w dniu 23 maja 2019 r., w przypadku świadka D. J., co doprowadziło do odczytania złożonych poprzednio przez świadka wyjaśnień w sprawie w charakterze oskarżonego, jednak nie pozwalało na podstawie tych odczytanych wyjaśnień czynić ustaleń faktycznych w sprawie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło oddalenie jej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Treść nadzwyczajnego środka zaskarżenia, obudowanie jego wywodów argumentacją odnoszącą się do brzmienia relewantnych przepisów ustawy procesowej jak również odwołanie się do uzasadnienia postanowienia Sądu

Najwyższego z 20.04.2005 r., I KZP 8/05 zdają się wskazywać, że skarżący nie do końca poprawnie interpretuje sens uprawnienia z art. 182 § 3 k.p.k., jego implikacji o charakterze zakazu dowodowego wynikającego z art. 186 § 1 k.p.k. i znajdującego zastosowanie także do takiego układu procesowego przepisu art. 391 § 2 k.p.k., adresowanego do sądu *meriti*.

Przypomnieć należy, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2019 r. stawiał się M. K., który oświadczył, że korzysta z prawa do odmowy zeznań, natomiast w dniu 23 maja 2019 roku stawiał się D. J., który również oświadczył, że korzysta z prawa do odmowy zeznań, przy czym w dniu 23 maja 2019 roku odczytano wyjaśnienia D. J., złożone w postępowaniu przygotowawczym. Na rozprawach nie odczytywano natomiast jakichkolwiek złożonych wcześniej zeznań D. J. ani M. K.. Skarżący nie wskazał żadnych innych okoliczności, w jakich miałyby zostać ujawnione zeznania D. J. oraz M. K..

Żaden z orzekających w sprawie Sądów nie czynił zatem ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania (podkr. SN) D. J. czy M. K., co rzeczywiście byłoby niedopuszczalne. Natomiast art. 391 § 2 k.p.k. wyraźnie dopuszcza, nawet w wypadku określonym w art. 182 § 3 k.p.k., możliwość odczytywania na rozprawie protokołów złożonych poprzednio przez świadka wyjaśnień w charakterze oskarżonego i takie postąpienie jest dopuszczalne. Rzekoma niekoherencja pomiędzy art. 391 § 2 k.p.k. i art. 186 § 1 k.p.k. w zw. z art. 182 § 3 k.p.k. nie ma miejsca, skoro w art. 186 § 1 k.p.k. mowa jest o:

- 1) zakazie wykorzystania jako dowodu zeznań (a więc nie wyjaśnień) m.in. osoby uprawnionej do odmowy złożenia zeznań na podstawie art. 182 § 3 k.p.k.;
- 2) zakazie odtworzenia zeznań takiej osoby.

W sprawie nie wystąpiła którakolwiek z opisanych sytuacji. Sąd Okręgowy nie wykorzystywał zeznań D. J. ani M. K., skoro obaj wykorzystali przysługujące im prawo do odmowy złożenia zeznań. Z kolei wykorzystanie jako dowodu wyjaśnień tych osób nie stanowi „odtworzenia zeznań”, z uwagi na zupełnie inny reżim prawny procesowego pozyskiwania obu tych kategorii depozycji. Taki jest również sens powołanego jako argument za uwzględnieniem kasacji postanowienia Sądu Najwyższego z 20.04.2005 r., I KZP 8/05 (OSNKW 2005/4/40) i celowe jest w tym

miejscu zasugerowanie skarżącemu bardziej wnikliwego zapoznania się z wywodem zawartym w uzasadnieniu tego orzeczenia.

Z pewnością natomiast zgodzić należało się ze skarżącym, że pisemne motywy zaskarżonego wyroku w sferze odnoszącej się do analogicznego zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy są bardzo syntetyczne. Być może gdyby były one bardziej rozbudowane, autor kasacji zostałby utwierdzony w trafności rozumowania Sądu odwoławczego, który w pełni trafnie przyjął prawną dopuszczalność odczytania wyjaśnień osób wymienionych powyżej, co zarazem świadczy o rozpoznaniu zarzutu apelacji w tym zakresie w sposób odpowiadający wymogom art. 433 § 2 k.p.k. W tej płaszczyźnie lakoniczność argumentacji Sądu może być rozpatrywana wyłącznie w aspekcie pewnej niedoskonałości uzasadnienia wyroku, a uwzględniając, że – jak wykazano wcześniej – dotyczyła ona niekomplikowanego zagadnienia procesowego, nie mogło to prowadzić do uwzględnienia kasacji (*arg. ex art. 537a k.p.k. i art. 523 § 1 zdanie pierwsze k.p.k. a contrario*).

Uwzględniając powyżej przedstawioną argumentację, wobec niestwierdzenia jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia kasacji, podlegała ona oddaleniu jako oczywiście bezzasadna.

Jednocześnie, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami postępowania kasacyjnego obciążono skazanego nie znajdując podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]